väiksemal pojal õrnalt kõhtu. Hiired olid väga uudishimulised ja piilusid nukkusid kogu aja. Poegi rahustanud, ruttas hiireema nukkude juurde tagasi.

„Teil on ehk kõhud tühjad?“ küsis ta hoolitsevalt.

„Oh ei, hiireema, meie ei söö üldse kunagi!“

„Kuidas nii, millest teie siis elate, kui te ei söö!“ küsis hiireisa kohkunult ja tõmbas kõrvad pea ligi.

„Meie oleme juba vabrikus niiviisi valmistatud, et meil süüa vaja ei ole. Väikesed lapsed pakuvad küll ja on siis väga kurvad, et meie ei söö,“ seletas Peedu.

„Kas te siis ilma kõhuta olete?“ imestus hiireema aralt.

„Meil on küll kõht, aga see on alati tühi ega taha süüa. Mõnedel meie sugulastel on kõhus saepuru, aga see on veel halvem, sest siis on raske käia,“ seletas Malle.

„Küll on teil siis hea elada, ei ole kunagi vaja öösiti toitu otsida. Minul on see alatine mure kappidest liha ja rasva koju kanda,“ ütles hiireisa väsinult. „Näete, täna öösigi tuleb mul minna, millest siis muidu toidan oma pojad!“

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 15